

Könyvajánló a könyvtárostól

John Green: Csillagainkban a hiba

A könyvet 2013-as megjelenése óta nagyon sok fiatal olvasta. Jó néhányan látták a belőle készült filmet is.

A könyvajánló ezért inkább a felnőttekhez szól. Az alaptörténet az első szerelem, a háttér egy agresszív betegség. A két fiatal családja megpróbálja úgy élni az életet, mintha nem nyomná rá a hétköznapiakra a szinte elkerülhetetlen vég a bélyegét.

Hazel és Gus kapcsolata rendhagyó. A 16 éves Hazel rendszeresen oxigénpalackkal közlekedik, pajzsmirigyrákja már áttétes a tüdején. A 17 éves Augustus egyik lábát amputálták oszteosarkóma miatt. Mégis felfedezik egymásban azt, amitől a másik lényre különleges. Még akkor is, ha saját magukban nem látják meg a belső szépséget. Ahogy Gus mondja: „Annyira elfoglal a létezés, hogy fogalmad sincs, milyen mérhetetlenül páratlan vagy.”

Naponta ki vannak téve a kíváncsi tekinteteknek. Hazel így éli meg:

„Éreztem, hogy mindenki minket figyel, találgatva, mi lehet a bajunk, és vajon belepusztulunk-e, és hogy mekkora hős lehet a mamám, meg a többi. Néha ez a legrosszabb a rákban. A betegség testi bizonyítéka elválaszt a többi embertől.”

Az elmúlással nap mint nap szembesülnek.

„- Hétmilliárd ember él, és úgy kilencvenyolc-milliárd halt meg.

- Ó - mondtam. Az hittem, hogy mivel a lakosság száma olyan gyorsan nő, többen élnek, mint ahányan meghaltak.

- Minden előre tizennégy halott jut – mondta. Pár éve végeztem némi kutatást – folytatta. Azon töprengtem, lehet-e mindenkire emlékezni. Ha nagyon szervezettek lennénk, és kiosztanánk minden élő emberre bizonyos számú holtat, elegenden élnénk-e ahhoz, hogy minden halottra emlékezzünk?

- És?

- Tizennégy halottat mindenki meg tud jegyezni. De mi szervezetlenül gyászolunk, így egy csomóan emlékeznek Shakespeare-re, viszont senki sem emlékszik arra, akihez az ötvenötödik szonettet írta.”

Mindegy, hogy tizenévesek, huszonévesek vagy harmincasok, negyvenesek, ötvenesek vagyunk. A vég mindenkit foglalkoztat.

Ahogy Gus megfogalmazza:

„...szinte mindenki megszállottan igyekszik nyomot hagyni a világon. Örökséget hagyni. Túl akarja élni a halálát. Valamennyien azt akarjuk, hogy emlékezzenek ránk. Én is. Az zavar a legjobban, hogy újabb felejthető halott leszek a betegség ellen vívott ősi és dicstelen harcban.

Nyomot akarok hagyni.

Csakhogy, azok a jelek, amelyeket az emberek hagynak, túlságosan gyakran sebhelyek. Az ember felhúzza egy ocsmány plázát, államcsínyre hajt végre, megpróbál rock sztár lenni, és közben azt gondolja: „Most már emlékezni fognak rám”, azonban (a) nem fognak emlékezni, és (b) csupán még több sebet ütött. Az államcsínyből diktatúra lesz. A plázából fekély.

.....

Hazel más. Súlytalanul jár a Földön. Hazel ismeri az igazságot: éppen annyira valószínű, hogy fájunk a világmindenségnek, mint az, hogy segíthetünk rajta, bár valószínűleg egyiket sem tesszük.

Majd azt fogják mondani rá, milyen szomorú, hogy Hazel kisebb sebet ütött, hogy kevesebben emlékeznek rá, mert nagyon szerették, de nem elegendő. Ám ez nem szomorú. Ez diadalmas. Ez hősiesség. Talán nem ez az igazi hősiesség? Ahogy az orvosok mondják: először is, ne árts.

Az igazi hősök semmiképpen nem azok, akik mindenfélét csinálnak; az igazi hősök azok, akik ÉSZREVESZNEK dolgokat, odafigyelnek. Az illető, aki fölfedezte a himlőoltást, valójában semmit sem fedezett föl. Csak észrevette, hogy a tehénhimlővel fertőzött emberek nem kapják meg a himlőt.”

Elgondolkodtató, amiket a tizenéves Gustól olvashattunk. Aki már veszített el hozzátartozót, tudja, hogy ezek a kérdések szinte mindenkiben felmerülnek. Abban is, aki megy, és abban is, aki (még) marad.

Jó szívvel ajánlom minden korosztálynak, érdemes elolvasni! Befejezésül hadd idézzem Gus gondolatát:

„Nem az ember dönti el, hogy szenved-e ebben a világban, de abba van egy kis beleszólása, ki mérje rá a szenvedést. Én szeretem a választásomat. Remélem, ő is szereti az övét.”